

5) Czy podmiot prowadzący gry losowe, który otrzymał zezwolenie na prowadzenie określonej działalności z zakresu gier losowych w jednym państwie i podlega nadzorowi odpowiednich władz tego państwa, ma prawo do prowadzenia marketingu swoich produktów z zakresu gier losowych w innym państwie członkowskim, na przykład za pośrednictwem reklam w gazetach, nie występując przedtem o zezwolenie do odpowiednich władz tego państwa? W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na to pytanie, czy oznacza to, że regulacje państwa członkowskiego, polegające na nałożeniu sankcji karnych na promocję udziału w loteriach organizowanych za granicą, stanowią przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości i swobodzie świadczenia usług, które w żadnym razie nie mogą być dopuszczalne na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego? Czy dla odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie to, czy państwo członkowskie, w którym podmiot prowadzący gry losowe ma siedzibę, powołuje się na te same nadrzędne względy interesu ogólnego, jak państwo, w którym podmiot ten pragnie prowadzić marketing swojej działalności w zakresie gier losowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 13 października 2008 r. — Anders Gerdin przeciwko Åklagaren

(Sprawa C-448/08)

(2008/C 327/29)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Svea hovrätt.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Anders Gerdin.

Strona pozwana: Åklagaren.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można, w pewnych okolicznościach, dopuścić dyskryminację ze względu na przynależność państwową na krajowych rynkach gier losowych i loterii, na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego?
- 2) Jeżeli restrykcyjna polityka przyjęta na krajowym rynku gier losowych i loterii zmierza do realizacji szeregu celów, a jednym z nich jest finansowanie działalności społecznej, czy cel ten można uznać za dodatkowy korzystny skutek tej restrykcyjnej polityki? W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy prowadzona restrykcyjna polityka może mimo to być dopuszczalna, jeżeli celu finansowania działalności społecznej nie można uznać za główny cel tej restrykcyjnej polityki?
- 3) Czy państwo może powoływać się na nadrzędne względy interesu ogólnego jako na uzasadnienie restrykcyjnej polityki w zakresie gier losowych, jeżeli kontrolowane przez państwo spółki prowadzą marketing gier losowych i loterii, z których dochód przypada państwu, a jednym z szeregu celów tego marketingu jest finansowanie działalności społecznej? W

przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy prowadzona restrykcyjna polityka może mimo to być dopuszczalna, jeżeli finansowanie działalności społecznej nie zostanie uznane za główny cel marketingu?

- 4) Czy całkowity zakaz marketingu gier losowych i loterii organizowanych w innym państwie członkowskim przez spółkę prowadzącą gry losowe mającą w nim siedzibę, nad którą nadzór sprawują władze tego państwa członkowskiego, może być proporcjonalny do celu polegającego na kontrolowaniu i nadzorowaniu działalności z zakresu gier losowych, gdy jednocześnie nie istnieją ograniczenia marketingu gier losowych i loterii organizowanych przez spółki prowadzące gry losowe, mające siedzibę w państwie członkowskim, które prowadzi tę restrykcyjną politykę? Jak brzmi odpowiedź na to pytanie, jeżeli celem takiego systemu jest ograniczenie gry?
- 5) Czy podmiot prowadzący gry losowe, który otrzymał zezwolenie na prowadzenie określonej działalności z zakresu gier losowych w jednym państwie i podlega nadzorowi odpowiednich władz tego państwa, ma prawo do prowadzenia marketingu swoich produktów z zakresu gier losowych w innym państwie członkowskim, na przykład za pośrednictwem reklam w gazetach, nie występując przedtem o zezwolenie do odpowiednich władz tego państwa? W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na to pytanie, czy oznacza to, że regulacje państwa członkowskiego, polegające na nałożeniu sankcji karnych na promocję udziału w loteriach organizowanych za granicą, stanowią przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości i swobodzie świadczenia usług, które w żadnym razie nie mogą być dopuszczalne na podstawie nadrzędnych względów interesu ogólnego? Czy dla odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie to, czy państwo członkowskie, w którym podmiot prowadzący gry losowe ma siedzibę, powołuje się na te same nadrzędne względy interesu ogólnego, jak państwo, w którym podmiot ten pragnie prowadzić marketing swojej działalności w zakresie gier losowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis epikrateias w dniu 17 października 2008 r. — Panagiotis I. Karanikolas, Balsamis Daravanis, Georgios Kouvoukliotis, Panagiotis Ntolou, Dimitrios Z. Parisis, Konstantinos Emmanouil, Ioannis Avasoglou, Pavtelis A. Beis, Dimitrios Chatziandreu, Ioannis A. Zaragkoulias, Triantafillos K. Maurogiannis, Sotirios Th. Liotakis, Vasileios Karampasis, Dimitrios Melissidis, Ioannis V. Kleovoulos, Dimitrios I. Patsakos, Theodoros Fournarakis, Dimitrios K. Dimitrakopoulos i Synetairismos Paraktion Alieov Kavalas przeciwko Ypourgosowi Agrotikisowoi Anaptixisowoi kai Trofimonowoi i Nomarchiaki Aftodioikisi Dramas-Kavalas-Xanthis

(Sprawa C-453/08)

(2008/C 327/30)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulis tis epikrateias.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Panagiotis I. Karanikolas, Balsamis Daravanis, Georgios Kouvoukliotis, Panagiotis Ntolou, Dimitrios Z. Parisis, Konstantinos Emmanouil, Ioannis Avasoglou, Pavtelis A. Beis, Dimitrios Chatziandreu, Ioannis A. Zaragkoulias, Triantafillos K. Maurogiannis, Sotirios Th. Liotakis, Vasileios Karampasis, Dimitrios Melissidis, Ioannis V. Kleovoulos, Dimitrios I. Patsakos, Theodoros Fournarakis, Dimitrios K. Dimitrakopoulos i Synetairismos Paraktion Alieov Kavalas

Strona pozwana: Ypourgos Agrotikis Anaptixis kai Trofimon (minister do spraw rozwoju rolnictwa i żywności) i Nomarchiaki Aftodioikisi Dramas-Kavalas-Xanthis (władze powiatowe Drama-Kavala i Xanthi)

Interwienienci: Alieftikos Agrotikos Synetairismos gri-gri prefektury w Kavalii „MAKEDONIA” i Panellinia Evosi, Ploioktikon Mesis Alieias (P.E.P.M.A)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1626/94 państwo członkowskie może ustanowić środki uzupełniające, do których należy całkowity zakaz użycia narzędzi połowowych, których użycie jest zasadniczo dozwolone zgodnie z postanowieniami tego rozporządzenia?
- 2) Czy na podstawie przepisów tego rozporządzenia dozwolone jest użycie w obrębie morza terytorialnego państwa członkowskiego leżącego nad Morzem Śródziemnym narzędzi połowowych niezaliczających się do narzędzi zasadniczo zakazanych przez jego art. 2 ust. 3 i art. 3 ust. 1 i 1a których użycie było zakazane przez przepisy prawa krajowego państwa członkowskiego przed jego wejściem w życie?

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-458/08)

(2008/C 327/31)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa, P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez ustanowienie tych samych przesłanek w odniesieniu do świadczenia usług budowlanych w Portugalii, co przesłanki ustanowione w dziedzinie działalności gospodarczej, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 WE,
- obciążenie Republika Portugalska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Portugalska ustawa o dostępie i wykonywaniu działalności w zakresie budownictwa (Decreto Lei nr 12/2004) uzależnia wykonywanie działalności w zakresie budownictwa od uzyskania zezwolenia.

Żadne przedsiębiorstwo, bez wyjątku, nie może wykonywać w Portugalii prac w zakresie budowy, przebudowy, powiększania, zmiany, naprawy, konserwacji, renowacji, czyszczenia, restauracji i burzenia, a ogólnie, żadnych prac związanych z budownictwem bez uprzedniej zgody portugalskich organów administracyjnych.

Portugalskie uregulowanie z dziedziny konkurencji zakazujące przedsiębiorstwom, w tym przedsiębiorstwom wspólnotowym, świadczenia w Portugalii usług w zakresie budownictwa bez uprzedniej zgody portugalskich organów administracyjnych na dopuszczenie do przemysłu budowlanego, stanowi naruszenie art. 49 WE.

Przewidziane w portugalskiej ustawie przesłanki dopuszczenia do działalności budowlanej, są tożsame z przesłankami wykonywania działalności gospodarczej. Portugalska ustawa nie czyni rozróżnienia pomiędzy wykonywaniem działalności a świadczeniem usług mającym czasowy charakter.

Aby przedsiębiorstwo budowlane mające siedzibę w innym państwie członkowskim, mogło świadczyć usług w Portugalii, musi ono spełniać wszystkie przesłanki wykonywania działalności, co w praktyce oznacza, że owo przedsiębiorstwo budowlane nie ma innego wyjścia, jak ustanowić swoją siedzibę w Portugalii. Taki wymóg w poważny sposób ogranicza swobodę świadczenia usług.

Przesłanki wykonywania działalności również stanowią ograniczenie swobody wykonywania usług, czyniąc niemożliwym świadczenie usług budowlanych o charakterze czasowym.

Powody, jakie państwo portugalskie powołuje dla uzasadnienia spornych ograniczeń nie zostały udowodnione, ani też nie można się z nimi zgodzić.

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-460/08)

(2008/C 327/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka